

CAO News 2

Horolezecký časopis severočeského regionu č.067

HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

WWW.VRCHOLKY.CZ

Ročník 7, číslo 067

-- Since 1999 --

Únor 2005

ZASVĚCENÍ
ŽIVOTA..

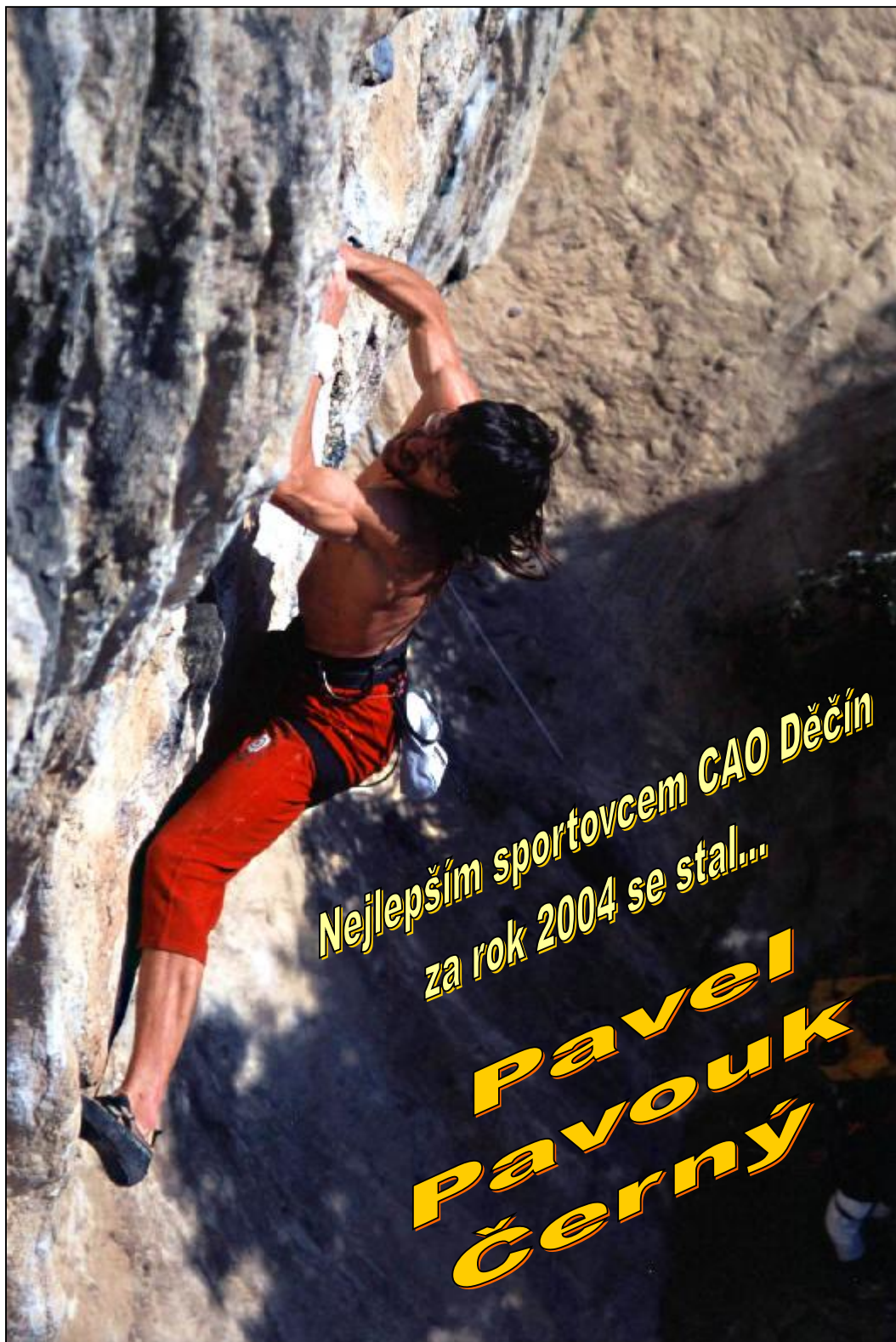

ROYAL
ROBBINS

„Představa proplout životem a nebýt pro něco zapálen, to je jako být živou mrtvolou. Tak byste žít neměli. Měli byste najít něco, co milujete, a tomu zasvětit svůj život. Já se rozhodl pro horolezectví...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Dva měsíce v Nepálu
- ✓ Netopýři v českých štolách
- ✓ Vánoční Sperlonga
- ✓ Tři boty v Nízkých Tatrách
- ✓ Pamětnické okénko
- ✓ Pověst o Merlině a Amaragovi
- ✓ Hezce z lezce
- ✓ Boje o Horám zdar!
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

Pavouk v cestě Avantmatch 7c, oblast Les Bruixes. Foto © by Otík, podzim 2004

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

V únoru mě perfektně zastoupil **Petr Jícha**, díky moc! Tady je jeho stručný zápis: Schůze se konala v restauraci **Na Kocandě** v Děčíně Starém městě a účast byla tak akorát, i když by mohla být klidně daleko větší.

Jako „Special guests“ se schůzky zúčastnili **Blanka Kuchtová**, **Jan Červenáček Šlechta** + dcerka, **David Nehasil** a **Adriana Opatová**.

Program únorové schůzky:

- **Byly rozdány další kartičky ČHS.** Ještě je pár členů, kteří si je nevyzvedli, měli by tak co nejdříve učinit. Jen malá informace: Počet členů CAO, kteří zaplatili příspěvky ČHS, je 31.
- **Alpiniáda 2004.** Červenáček předal CAO Děčín vítězné putovní poháry Alpiniády. Ty převzala **Ilona Škállová** a **Pavouk**. Pak probíhala debata o pokračování Alpiniády - změna pravidel atd... Červ naznačil, že si v následujícím ročníku Alpiniády na CAO brousí zuby jiné oddíly. Poháry byly pak odvezeny kamsi na utajené místo do Prostředního Žlebu.
- **HZ. David Nehasil** se byl podívat v Jetřichovicích a něco ho i pustilo.
- **Něco z historie.** Červenáček nám prozradil něco o tom, jak spolu s desátkem absolventem Chárou působili na vojenské základně v Hranicích na Moravě, kde spolu zaměřovali rakety SKAT.
- **Adriana Opatová** přinesla ukázat fotografie z jejich cest po Nepálu.
- No a pak se debatovalo a debatovalo.

Z minulého zápisu nám nedopatřením vypadla důležitá informace o přestupu do našeho lezeckého klubu. Od 1.1.2005 se členem CAO Děčín stala výborná horolezkyně **Pavla Pavlíková**. Vítejte v našich řadách!

Krásné dny plné lezecké pohody a zážitků!!
Horám zdar!

Pavel Pavouk Černý nejlepším sportovcem CAO Děčín za rok 2004!

Vyhodnocení nejlepších výkonů v roce 2004.

Jiří Chára
CAO Děčín

Jako každý rok, i během letošní novoroční schůze CAO Děčín, došlo na vyhodnocení nominovaných sportovních výkonů za rok 2004. Desetičlenná hodnotitelská komise měla za úkol určit vítěze v jednotlivých kategoriích z celkem 37 předložených nominací a také vybrat toho úplně nejlepšího.

V jednotlivých kategoriích získali první místo:

- * **Nejvyšší dosažená výška:** Ivan Náhlík (7105 m)
- * **Alpský výstup:** Ivan Náhlík (Normálka na Pik Korženěvské)
- * **Nejtěžší výstup písek:** Pavel Černý (vícekrát Xb RP)
- * **Nejtěžší výstup nepískovcové skály:** Pavel Černý (8a OS)
- * **Nejtěžší sólový výstup:** Jan Horák (Zkouška třecích ploch Xa)
- * **Nejvíce výstupů:** Pavel Černý (656 cest)
- * **Nejlepší lezec:** Pavel Černý (100 bodů)
- * **Nejlepší cyklista:** Pavel Černý (6763 km)
- * **Bejkárna roku:** Milan Šafařík (1. místo v Alpiniádě 2004)

Nejlepší sportovec roku 2004:

*Nejlepším sportovcem oddílu CAO Děčín za rok 2004 se podle očekávání stal **Pavel Pavouk Černý** za celkově vynikající výsledky, přezení nejtěžších cest na pískovci i nepískovcových skalách, za nejvíce vylezených cest a nejvíce ujetých km na horském kole..*

Lze konstatovat, že rok 2004 dopadl podle očekávání. **Pavel Pavouk Černý** jednoznačně zvítězil v pěti kategoriích a ve dvou skončil na druhém místě, čímž si zároveň zajistil i vítězství v nejprestižnější kategorii „Nejlepší sportovec roku“. Celkem bylo nominováno 37 výkonů ve všech kategoriích, což je mírně podprůměrné číslo vzhledem k množství, nikoliv však k jejich kvalitě. Kromě lezení na horách Pavoukovy výkony výrazně přecházejí nad výkony ostatních. V obtížnostním lezení se rok od roku více přibližuje **Jan Horák**, na horách kraloval vloni **Ivan Náhlík**.

Takže jak to všechno vypadalo?

Nejvyšší dosažená výška: Na **Ivana Náhlíka** tentokrát nikdo neměl (7105 m), druhý skončil **Jaroslav Dunovský** (4274 m), třetí **Jan Horák** (3798 m).

Alpský výstup: Tahle kategorie se měla jmenovat spíše vysokohorský výstup, ale přeci jen nejvíce se leze právě v Alpách. První **Ivan Náhlík** za Normálku na Pik Korženěvské, druhé místo **Jarda Dunovský** (Normálka na Finsteraarhorn), třetí **Jarda Uher** a **Milan Šafařík** (Dibonova hrana C.Grande).

Nejtěžší výstup písek: První **Pavel Černý** za několik cest Xb RP, druhé místo **Jan Horák** (Semišová myš). Pak je dlouhá propast. Třetí místo **Jiří Chára** (VII OS).

Nejtěžší výstup nepískovcové skály: To samé, co u písku – první **Černý** (Coliseum 8a OS), druhé **Horák** (Tyroleon Wall 7c), třetí **Chára** (Mittelnahrt 6a OS).

Nejtěžší sólovýstup: První **Jan Horák** (Zkouška třecích ploch Xa), druhý **Černý** (IXb), třetí **Chára** (Malinová cesta VII)

Nejvíce výstupů: Tři lezci se dostali přes šestistovku - **Pavel Černý** (656 cest), **J.Horák** (648) a **Chára** (646).

Nejlepší lezec: Z celkem 32 nominovaných byl první **Pavel Černý** (100 bodů), druhý **Jan Horák** (61 bodů), třetí **Chára** (50).

Nejlepší cyklista: První **Černý** (6763 km), druhý **Petr Kučera** (3900), třetí **Jarda Uher** (3175).

Bejkárna roku: První **Milan Šafařík** za 1. místo v Alpiniádě 2004, druzí **Černý-Chára** (Prachovská 24 hodinovka), třetí **Ilona Škállová** (2. místo ve SP, vítězství v Alpiniádě).

a nakonec:

Nejlepší sportovec CAO Děčín za rok 2004: Zde se jednalo o pouhé sečtení bodů dosažených v jednotlivých kategoriích. Těch bylo devět, tzn., že nejvíce mohlo být dosaženo 900 bodů.

1. Pavel Pavouk Černý, 672 bodů
2. Jan Horáček Horák, 564 bodů
3. Jiří Houba Chára, 521 bodů
4. Milan Šáfa Šafařík, 315 bodů
5. Jaroslav Uher, 313 bodů
6. Petr Píchin Jícha, 250 bodů
7. Ivan Náhlík, 205 bodů
- 8.-9. Petr Kučera a Roman Vodička, 191 bodů
10. Jaroslav Jeremy Dunovský, 184 bodů
11. Ilona Škállová (170), 12. Petr Kočka (162), 13. Tomáš Hrabáň (114), 14. Zdeněk Vaishar (97), 15. Vlasta Domes (71), 16. Libor Svoboda (65), 17. Pavla Pavlíková (64), 18. Zdena Myšíková (55), 19. Lucka Urxová (53), 20.-21. Alena a Pavla Vaisharová (50), 22. Miluše Palušová (40), 23. Jan Bodlák (30), 24. Karel Bělina (21), 25. Petr Horák (18), 26. Jan Jordák (12), 27. Dan Hölzl (9), 28. Pavel Horník (5), 29. Michal Mareš (4), 30.-32. Mirek Dunovský, Ivana Kubešová, Roman Veselý (3), 33.-34. David Šedivý, Michal Železný (2), 35.-37. Milan Cestr, Jiří Kudrnáč, Mirka Sirková (1).

Tak.. A případné stížnosti neadresujte hodnotitelské komisi, ale sami sobě – i letos se sešlo, na tak vysoký počet lidí, málo nominovaných výkonů. Hodně se jich zařazovalo až těsně před hodnocením. Je to škoda.

Jasně, lezeme pro radost, ale proč si odpírat právo na tak hodnotné ceny (potřesení rukou). A jak říká klasik – takhle se do čítanek nedostanete :o)

**Všem zúčastněným gratulujeme a přejeme
stejně úspěšný rok 2005!
Vzhůru do skal.**

Alea iacta esto!

Dva měsíce v Nepálu

Treking klasikou i historií..

Lukáš Chaloupecký

SKAJP Teplice

Odletěli jsme 27. září 2004 z Ruzyně s Italama (Alitalia) přes Milano - Malpenza do Dilí a dále Kathmandu (KTM). Zpátky 26. listopadu stejně. To znamená dva měsíce. Proto bylo dost času, a tak jsme postupně stihli tři treky, jak je popisuje návod Lonely Planet.

První byl do Národního parku Sagarmatha, klasicky busem do Jiri a odtud již po svých do Namche, Gokya a přes sedlo pod Everest a znovu přes sedlo do dalšího údolí a zpět do Namche a Lukly. Odtud letecky zpět do KTM. Tenhle trek dnes již devadesátdevět procent lidí začíná v Lukle (kam letí z KTM) ovšem návod říká: „užijte si svůj trek lépe, než ti, co do Lukly přiletěli...“. Prostě z Jiri je to super aklimatizace. Jednak na vejšku a druhak na prostředí. Tudíž my si ho užili :-)

Druhý trek byla klasika kolem Anapurny. S odbočkou k Tilicho Lake, aby se alespoň trošku něco dělo. Jinak je to procházka... Dá se objet dokonce i na kole (z 90%)!! Jen na Poon Hill jsme už nelezli a jeli busem z Beni do Pokhary a potom do KTM.

A jako třetí trek (protože nám pořád ještě do odletu zbývalo asi dvacet dní) jsme si naplánovali kolečko přes Helambu, Goisankund Lakes a údolím Langtangu. A abychom nešli zpět stejně, tak přes Ganja La (další sedlo) a s bivakem zpět do Helambu a KTM.

Toliko fakta a teď pár komentářů:

Sagarmatha

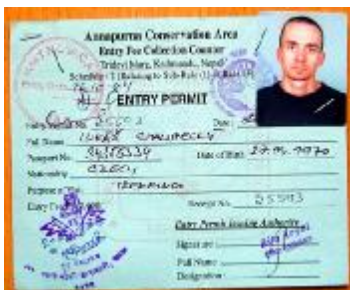
Nejvíce lidí (tudíž největší vopruz), speciálně v prostředním údolí (k Everestu). Ale asi je to povinnost, a tak jsme tam taky došli. Ovšem mám to za sebou a nikdo mě tam vícekrát už nedostane!! Na druhou stranu, pokud si Nepál představuješ (tak jako já) s jakama a šerpíkama a Everestem a pořádnějma kopcema neustále kolem sebe, tak sem musíš. Protože to je jen tady. A Namche a Lukla to je klasika a historie...

BC Everest (někde tam má být). V pozadí je vidět ledopád Khumbu. Nechápu jak tím někdo může chodit....

Kolem Annapurny

Prý to chodí absolutně nejvíc lidí. My tam byli skoro sami (?!). Asi důsledek masivní masírky všude ve světě ohledně Maoistů. Nevím. Trek je to pohodový a dá se říci nejlehčí (z uvedených). Ovšem zase nejlevnější (nepočítám permit - ten byl 2000 Rs. Všude jinde 1000) kvůli konkurenci. Alespoň něco :-)

Helambu - Goisankund - Langtang

Mě se tam líbilo nejvíce. Ovšem kopců moc kolem nevidíš. Ale super lidi (jak místní, tak trekaři) nejdou sem takoví ti "cepři" s cestovkami.

Ono je to vůbec hlavně o lidech. Prostě každý večer se sejde s podobnými lidičkama s celého světa a klábosí u čaje. Pohoda. **(Neplatí v údolí pod Everestem !!)**

Ten kopec za mnou není Everest ale Langtang!! Cepiny jsme táhli z půjčovny kvůli sedlu Ganja, ale nakonec jsme je ani nepotřebovali..

Ovšem celkově vzato mi to trekování (je to vobyčejný chození s batohem!) přijde takový málo akční. Je pravda jeli jsme tam poprvé a tedy na průzkum. Teď už vím a příště by to chtělo nějakou akci. Nějaký vrchol, nebo kolo, nebo padák (kolem Pokhary se docela lítá). Jet (letět) si tam jenom odpočinout a rovnat si věci v hlavě - no nevím. Ale i na to je Nepál super :-)

Jen jsem litoval, že jsem tam nejel tak před deseti lety. To muselo být daleko lepší. Ale zase lépe teď, než za deset let. To už to bude o ničem. Už dneska koupíš tu zkurvenou Colu i v BC. Skoro :-)

Na palubě letadla z Luky do KTM.
Po 23 dnech treku...

A když už se v CAO News inzerovalo „dobrodružství“ z Nepálu, tak vězte, že největší dobrodružství je místní autobusová doprava. Pozor - pokud jezdíš „lokal“ busem, ne „turist“. Už přijít na staré autobusové nádraží v KTM a najít ten správný autobus, je zážitek. Co pak teprve samotná jízda. V Evropě by po podobných cestách nejezdily ani čtyřkolky. Tady v pohodě plně naložený (přeložený) autobus..

Občas nedoletí ani vrtulník - MI 17ka na ledovci (BC) pod Everestem

Foto © 2004 Lukáš Chaloupecký, SKAJP Teplice

Zpráva o stavu netopýrů v českých štolách..

Leden 2005

Ladislav Vörös

HO Bořeň

V pátek 14.1.2005 jsem navštívil tři štoly a bylo nás docela požeňnaně - 7 lidí. To je opravdu dost na stísněné prostory.

Ve dvou štolách byly potřeba broďáky. Vody bylo malinko k pasu (nám větším lidem) a pan inspektor si skoro nabral do broďáku.

První štola byla na Dlouhé louce v těch zatáčkách ve stoupání nahoru. Je to ta štola, co tam byl nalezen zastřelený chlap. Našli ho asi po půl roce a po policajtech tam zůstaly už jen gumové rukavice...

Netopýrů tu bylo požeňnaně, celkem asi 15 jedinců. Fotil jsem ale málo, protože bylo moc lidí a byla tam tlačnice. Až tam pojedeme podruhé, tak se tomu budu věnovat více. Ke vstupu je potřeba imbus č.10 na otevření. Vchod je hodně dobře zamaskovaný a bez ukázání asi nejde nalézt.

Druhá štola byla u Oseka nad nádražím, cca 500 metrů do kopce, kolem takové silné studánky. Špatně se hledá, je také dobře schovaná. Vstupní otvor je pocuc! Myslel jsem, že jím po vydatné svačince ani neprotáhnu. Vlez je hodně moc úzký a pro nás dlouháný nic moc. A ještě k tomu břicho vytahaný po 2 dětech také moc parády nenadělá :-). Chce to bigoškou lopatku a zvětšit vlez.

Štola je dost stará, cca 100 let a je ručně tesaná s pár odbočkama, které všechny končí čelbou bez závalu. Vody opět těsně nad koule. Štola super, ale

jen 2 netopýři a ani jeden z nich nespal. Pokud se zvětší vchod a udělá se tam zazděný vlez s mřížema na imbus, nebude se to zasypávat a bude to netopýří ráj. Podmínky tam mají ideální.

Třetí štola je známá jako dolní Riegrovka (tak jí říká pan inspektor). Je to ta, co o ní psal Kostra svou reportáž a je úplně první na začátku Mikulova, kousek od silnice a vodárny. Je vděčná a mám ji nejraději. Bylo tam 32 netopýřů a z toho asi 8 Netopýřů velkých. To jsou morčata s křídlyma :-). Voda pouze na začátku, takže stačí holinky. Zas je tam potřeba lézt nad hlubší vodou. Prolezl jsem až nahoru do ventilační šachty, ale tam by to chtělo nýt a sedák kvůli přeletu po nestabilních prknech nad 15ti metrovou d'ourou. Snad někdy. Focení super! Do téhle to chce jet na celý den a fotit..

Kolem 14. hod jsme se rozjeli do svých domovů, protože těm gaunerům (inspektor a velitel AOPK Ústí nad Labem) končila pracovní doba.

Na příští týden jsou naplánované 4 štoly v Mikulově. Jeskyně nad Ústím (Loupežnická) bude koncem února. Opět se mi smáli, že neprolezu. Uvidíme. Nač stahovat kalhoty, když do konce února je ještě daleko...

Foto © 2005 Ladislav Vörös

Vánoční Sperlonga

V Římském lezeckém ráji

Jiří Chosé Šťastný

Horoklub Chomutov

Ta ké jste přemýšleli kam vyrazit o vánocích za lezením do tepla, když do Španělska je to na týden příliš daleko, do Thajska je to příliš drahé a ve Finale je zima? My jsme se nakonec nechali inspirovat články na lezci a navštívili jsme italskou oblast Sperlonga, kterou jeden starý článek v Montaně líčí jako „Římský lezecký ráj“. Oblast se nachází asi na polovině cesty z Říma do Neapole a výhodou této oblasti je, že v Německu najedete na dálnici a sjedete z ní až na sjezdu do Gaety, odkud je to do Sperlongy už necelá hodina cesty. Pokud máte s sebou i kultury milovné polovičky, můžete udělat jako my mezipřistání v Římě a zkontrolovat Koloseum, zda-li ještě nespadlo.

Lezecký průvodce na oblasti okolo Sperlongy se jmenuje Blue rock a je možné ho koupit v místním lezeckém centru, kterým je hospoda Da Guido. Tu najdete cestou z Gaety do Sperlongy po pravé straně, asi 500 m před prvním tunelem. Když jsem tam byli my, tak už měli jenom ČB kopie průvodce, takže je lepší si ho okopírovat od někoho už u nás. Před hospodou stálo několik obytných, ve kterých asi spali lezci. O stanech za hospodou nechtěl majitel ani slyšet, ale doporučil nám pronajmout si apartmán u jeho kamaráda Alfreda. Za 10 Euro na osobu a noc nám to přišlo docela slušné, protože představa, že od půl páté večer je tma a my sedíme někde ve

stanu, nás vůbec nelákala. A teplá sprcha večer také nebyla k zahoezení.

Podle průvodce je zde v pěti oblastech asi 700 cest, přičemž nejvíce jich je v oblasti Sperlonga nad prvním tunelem, který je vidět už od hospody. Další významnou oblastí je Spiaggia dell'Areonauta, která se nachází asi 3 km směrem do Gaety. Auto musíte nechat na parkovišti u silnice a odtud po schodech sejít na pláž. Zde je mimo sezónu tolerováno i stanování a jsou zde dva lezecké sektory. Prvním z nich je ohromná jeskyně Grotta dell'Areonauta, kde je několik šestek a zbytek jsou sedmy a osmy, vedoucí mohutným stropem jeskyně. Druhým sektorem jsou skalky na pláži, kde je i spousta lehčích cest. Přimo nad Sperlongou je ještě oblast Pueblo, kde je také asi 100 cest, ale zde jsme nelezli.

Za ten týden, který jsme zde strávili, jsme navštívili skoro všechny sektory ve Sperlonze a dva dny jsme lezli v jeskyni a na pláži u ní. Na to, že byl prosinec, byla jeden den v poledne teplota na slunci přes 40°C, ale moře bylo celkem studené. Ale stejně jsme neodolali a museli jsme tam vlézt. Když svítilo sluníčko, tak se dalo lézt jen v kraťasech, ale první dny jsme byli rádi za windstopery a teplé oblečení. Odpočinkový den jsme měli jen jeden, kdy přšelo a tak jsme jeli na výlet na Vesuv. Dá se dojet autem až skoro pod vrchol, kde je vstup do národního parku a pokladna. Nám tam krásně sněžilo a pokladna byla zavřená. Ještě že jsme ti horolezci a nějaký plot nás tedy nemohl zastavit. Sice jsme nic neviděli, ale vrchol jsme dobili. Projížďku Neapolí autem rozhodně doporučuji, pochopíte smysl rčení „Uvidět Neapol a zemřít“.

Pokud dostanete chuť na pizzu, ve Sperlonze mimo sezónu nemáte šanci. Musíte zajet do Gaety, kde vřele doporučuji pizzerii La Rete. Je to taková italská klasika s pecí na dřevo a paní vrchní dokonce mluví anglicky. Tady si můžete u lahve vína v klidu vychutnat tu pravou italskou pohodu.

Takže pokud si chcete v zimě užít lezení v teple, už víte kam jet...

Termín: 25.12.2004 – 2.1.2005

Účastníci: Jířa, Maruška, Pivetka, Jarda Āurkovský a Jarda Zetek – Horoklub Chomutov

PS: Aktuální teplotu a počasí si můžete ověřit na těchto stránkách: <http://www.litoralepontino.it/webcam1.htm>

Tři boty v Nízkých Tatrách

27-31.10.2004

Luboš Třeba

Nejdek

Tuhle veselou příhodu z natáčení je snad lépe zamlčet. Na druhou stranu, tato ukázka jednoduché lidské blbosti, může posloužit jako učebnicový příklad pro budoucí generace vysokohorských turistů, a tak uplynulé události přeci jen svěřím papíru.

Středa 27.10.2004: Start s drobným překvapením

Myšlenka přejít hřeben Nízkých Tater se v hlavě mého kamaráda Michala zrodila už koncem léta. Někdy v září se mě dotázal, zda do toho půjdu s ním. A já – svolný ke každé špatnosti – jsem souhlasil. Doba výletu je stanovena na těch pár dní okolo státního svátku 28.října. Relativně pozdní termín nesliboval žádné zázračné počasí, a tak jsem se již před odjezdem připravil tak říkajíc na všechno. Předpověď byla přímo skvostná. Celé 4 dny by mělo být krásně beze srážek.

Původně jsme byli čtyři. Pak tři a záhy už jen dva. No – proč ne? tedy jedeme sami ve dvou. Pak jsme ještě ukecali dalšího parťáka z dřívějších akcí Vládu a tím byl stanovený základní počet. Těsně před odjezdem Michal hlásí, že na doporučení dobrého kámoše sehnal další dobrou duši. Ta navíc vlastní vhodný dopravní prostředek, takže je tím vyřešena i otázka dopravy. S tímto očekáváním jsem se ve středu přesně ve 22:00 dostavil na Hlavní nádraží v Praze. Ve 22:01 se potkávám s Vládou: vzal s sebou i Vládu – juniora, takže nás bude pět. Michal se přihnul ve 22:07. Kde máme zbytek? Z konce nástupiště se blíží menší postava v oranžových goráčích: „Vy jedete do Tater? Stojíme támhle v zadu.“ (???). Poslední na autobusovém nástupišti stojí Ford Transit: 8 míst + úprava se dvěma lůžky. „Ahoj, já jsem Čenda“. Šedivé vlasy, šedivé vousy. Brýle a džínová čepice. Vytahaný svetr. Typický bohém horských cest. „Vzal jsem s sebou naše holky“. (???). Dívám se do auta: jedna, dvě, tři, čtyři. Jak se postupně dovídám Bára, Eva, Jana, Petra. Věk? Kdo ví – mně už se to odhaduje nějak špatně, ale vzhledem k nám určitě o mnoho míň. Takže nakonec 9! Taková menší expedice. Je to dobře nebo špatně? Musím tuhle novou skutečnost zahrnout do představ o předpokládaném průběhu.

Čtvrtek 28.10.04: Z ráje do pekla

Noční cesta proběhla v naprosté pohodě a ráno již v Donovalech balíme vše potřebné na cestu. Auto jsme nechali u chaty ministerstva vnitra s nadějí, že ho tady za čtyři dny v pořádku najdeme. I cesta autobusovými spoji do Telgartu byla zcela bez problémů. V místním konzumu jsme ještě dokoupili to nejnnutnější na cestu: jsme přeci na Slovensku, tak nesmí chybět borovička!

Start. Slunce se dere skrz mlžný opar a slibuje krásný den. Občas už se objeví i kousek modré oblohy. Hřeben odtud (naštěstí) není zatím vidět. Co víc si můžeme přát?

Stoupání na Královu Hoľu hned na úvod patří k vůbec nejobtížnějším na celé trase. Převýšení 1.100 m, dle průvodce cca 3,5 hodiny výstupu. Po první půlhodině už mám na sobě jen moirové triko, všechno ostatní je v batohu nebo na něm.

Vedro jak v létě. Asi po dvou hodinách už jsme nad údolními lesy. Okolo jen travnaté svahy a kosodřevina. Začíná to dost foukat a první svršky se stěhují zpátky na tělo. Za další hodinu končí idyla. Vítr je stále silnější, zima vlezlejší, a cáry mlhy se místy mění ve velké neproniknutelné mraky. Zapnout až ke krku, ať uvnitř udržím přijatelnou teplotu. Zbytek stoupání probíhá s výhledem omezeným tak na 100 m. Vítr hučí v uších takovým způsobem, že není slyšet vlastního slova. Vrchol. Průvodce říká – cituji: „...jeden z nejvyhledávanějších vrcholů východní části Nízkých Tater. Rozhled z vrcholu patří k největším rozhledům na Slovensku“. My nevidíme nic. Stojíme nějakých 30 m od budovy slovenských telekomunikací a přesto její existenci můžeme spíše jen tušit. Bílá tma dokonale zahaluje úplně všechno. Ještě jednou se dívám do mapy, kterou se mi vítr snaží vyrvat z rukou. Zdržovat se zde, byť jen pár minut, pozbývá jakýkoliv smysl, a tak rovnou pokračujeme dál. Těsně za vrcholem nás cesta vede po hraně srázu, jehož hloubku si můžeme pouze představit. Nárazy větru dosahují určitě ke 100 km/hodinu. Teplota už je pár stupňů pod bodem mrazu a nejrůznější části těla se začínají pokrývat námrazou. Vytahuju z batohu nejsilnější zbraně: rukavice a kulicha. Pryč odsud, tady není o co stát...

Dnes nás čeká ještě asi tříhodinový pochod do prvního záchytného bodu. Musíme přelézt ještě 5 vrcholů, ale celkově už budeme klesat. Téměř dvě a půl hodiny stále stejný obrázek. Viditelnost se mění od 50 do 100 m. O výhledech na obě strany hřebenu si můžeme nechat jen zdát. Je to dost nudný až depresivní stav, který není narušen žádným rušivým vlivem. Na vrcholech kopců nabírá vítr takových rychlostí, že si občas musíme vypomáhat, abychom neztratili rovnováhu.

Konečně. Při sestupu z Andrejcové do sedla, ve výšce kolem 1700 m sestupujeme pod mrakovou pokličku a vidíme pár set metrů kolem sebe. Je kolem čtvrté hodiny a pomalu se začíná šepit. Ještě asi 15 minut a dosahujeme cíle dnešní cesty. „Turistická útulňa Andrejcová“ – jak hlásí průvodce – je schována pár desítek metrů stranou mezi zakrslými borovicemi. Expedice odpočívá u rozcestníku a já jdu s Michalem na průzkum. Pár nájemníků, kteří již dorazili dříve, sedí venku u ohniště. „Ahoj, jak to vypadá uvnitř? Vjdeme se ještě?“ „Někam na zem snad jó“. „Nás je ale devět!“. „Ha ha ha – tak to ani náhodou“. Jen z čiré zvědavosti nahlédneme dovnitř. První, co nás praští, je smrad jak z opičí klece. V temném příšeří vnitřku chaty toho moc vidět není, ale mám pocit, že nocležníci jsou tu naskládáni ve dvou vrstvách. Tak tady ani minutu! Cestou zpátky rozjímáme, kde se tady v tuto pokročilou roční dobu bere tolik lidí. Předpokládaný malý počet horálů byl také jedním z důvodů, proč jsme zvolili právě tento termín. Nezbyvá, než naložit tu mrchu znovu na záda, a pokračovat dál. Kam? To nikdo neví. Vložili jsme se do rukou osudu.

...ten k nám ovšem byl mimořádně milostivý. Za necelých 15 minut chůze, 300 od cesty, skryta hustým borovicovým porostem, na kraji veliké svažující se louky, stála ONA. Krásná chaloupka, zcela evidentně opuštěná a dnes nikým neobývaná. Otevřeme dveře a hledíme dovnitř. Na zemi trochu nepořádku, kolem dokola dřevěné lavice. Dva, čtyři, šest, sedm lidí se na nich vyspí. A já si s Michalem ustelu na zemi. Proti předchozí ubytovně je tohle hotel s pěti hvězdičkama. Převlíct, uvařit, pojíst a natáhnout se do spacáku. Nejkrásnější okamžik dnešního dne. Ještě hodnou dobu debatujeme o všem možném. A to až do okamžiku, kdy zjistíme, že už debatujeme pouze tři. Zbytek se již odebral do říše snů.

Pátek 29.10.04: Kterak jedno vy... (-konání potřeby) rozloží expedici

Je asi 5 hodin ráno. Jedinou dírou ve střeše na mě dopadají husté kapky deště. To nám ještě chybělo. Přetáhnu přes sebe pončo a pokračuju v započatém díle.

Přes všechnu snahu o dřívější odchod startujeme kolem půl desáté. Déšť mezitím díkybohu přestal. Vítr skučí stejně jako včera, jen viditelnost se ze sta metrů snížila na padesát. Před námi cca 8 hodin cesty přes 8-9 vrcholů. Cíl cesty nejasný: Ramža hlásí jakýsi „turistický přístřešek“. Sedlo Čertovice skýtá všechny výdobytky moderní civilizace, ale pro naše účely je nepoužitelné. Zřejmě pak musíme ještě asi půl hodiny stoupat k další „útulně“. Po včerejších zkušenostech si ale neděláme již žádné iluze, že bychom tam spali. Se teda uvidí...

Obrázek cesty je jako obtisk toho včerejšího. Milha, mlha a mlha. Pouze při sestupech do sedel či nižších poloh je aspoň něco vidět. Kletr je čím dál těžší. Za krkem na pravé straně mě píchá takovým způsobem, že každý prudší pohyb je jako vystřelený šíp. Je-li to důsledek mého artrózního ramena nevím, ale otočit hlavou je téměř nemožné. Asi po třech hodinách stavíme u rozcestníku s údajem: Čertovice 4,5 hodiny. Ranec bych nejradši zahodil mezi borovičky. Stejně lákavá je žlutá odbočka směřující dolů do údolí. Ale to jsou jen takové hloupé představy. Dnešní cíl je úplně jinde.

Za další tři hodiny cestu kříží malinký potůček. Zastávka, nabrat vodu, posvačit. „Jdu se vy... (-konat potřebu)“, hlásí Michal, „za chvíli vás doženu“. S vědomím, že Michal sám se pohybuje asi dvojnásobnou rychlostí proti nám, odcházím jako poslední za ostatními. Na Ramžu resp. na Čertovici to už není daleko a v podstatě bychom už měli jen klesat do cílového sedla. Čenda vypráví své veselé příhody z bohatého života horala, cesta po dvou vyjetých kolejkách široké lesní svážnice příjemně utíká. Půl hodiny. Michal nikde. „Viděl někdo z vás červenou značku.“? Dobrá otázka. Značka nikde. Začínám tušit zradu. Škoda, že je nás osm. Osm blbců, kteří nedávají pozor na cestu. Říkám tomu syndrom bezduchého stáda – první vůl jde špatně a sedm dalších zcela bezmyšlenkovitě za ním. Co teď a co potom? Hory zcela bez signálu, mobily nefungují. Michal někde na hřebenu a my někde pod ním. Čučíme do mapy, ale stejně nevíme, kde přesně jsme. Vracet se znamená ztrátu tak 1,5 hodiny. Je kolem půl čtvrté a náš časový plán začíná mít vážné trhliny. Přímá cesta na hřeben je nemožná. Zbývá jen jedno – jít dál po téhle cestě a „někam“ dojít. Výrazně klesáme a trvá to ještě přes třičtvrtě hodiny. Konečně přicházíme na křižovatku s modrou značkou. Situace je jasná. Na Čertovici je to zhruba dvě a třičtvrtě hodiny, nějakých 300 výškových metrů. Začíná se smrákat. Vláďa-junior toho má plný kecky a ani holky nejsou příliš nadšeny představou nočního pochodu. Na křižovatce je celkem útulná chatka pro pár lidí, naproti malý seník pro dva. Je rozhodnuto – nocovat se bude tady.

S vědomím, že nemůžu nechat Michala na hřebenu beze zpráv o nás oznamuju, že jdu nahoru a někde ho najdu. Všichni se pak sejdeme ráno na sedle. Čenda se přidává a tak ve dvou vyrazíme zachránit co se dá. Rychle nabíráme výšku – cesta jde téměř po spádnici. Veliká paseka. Jedna široká cesta pokračuje dál přímo nahoru, další skoro neznatelná uhýbá kamsi doleva. Pokračujeme rovně a nabereme přes paseku dalších sto výškových metrů. Jenže – značka nikde. Je už jasné, že dole jsme měli jít doleva. Je nám ale líto nastoupaných metrů a na hřeben to musí být maximálně dalších sto

výškových metrů. Pokračujeme dál. Dosud přímá cesta nahoru se začíná pozvolna stáčet doprava a za pár minut už přesně kopíruje vrstevnici. Cesta přímo na hřeben je nemožná. Ještě patnáct minut. Tak tohle se opět nepovedlo. Otáčíme. Je už taková tma, že v lesních úsecích je to bez čelovky na zlámání nohou. Za dalších čtyřicet minut jsme zpátky u ostatních.

Všichni vaří a tlačí něco do sebe, ale já nemám chuť absolutně na nic. Sedím ve dveřích boudy a jen přemýšlím. Nejradši bych si dal pár facek. Chodím dvacet let po horách a pak během jednoho dne dvakrát zabloudím. Co dál? Zítرا nás čeká nejtěžší úsek – přes Ďumbier a Chopok a pár dalších vrcholů. 8-9 hodin cesty. Plus dvě a třičtvrtě hodiny na Čertovici. Pokud chceme za světla najít někde bydlení, musíme tak v půl šestý vstávat a v půl sedmý startovat. Tenhle časový plán se stane předmětem drobné diskuze: není ale v mých silách ho proti přesile prosadit. Čenda s Evou odcházejí na noc navazovat mezinárodní kontakty k lesníkům do chaty, kterou jsme odpoledne minuli. Ranní návrat nahlásili na půl osmou. O osudu expedice je rozhodnuto.

Sobota 30.10.04: Třetí bota na závěr

V půl sedmé mě probudí bubnování deště na střechu boudy. Natáhnu pončo a jdu s Vláďou pro vodu, pak uvařit, najíst, zabalit. V půl osmé jsem připraven a propaguju odchod. Osm. Čenda s Evou nikde. Už takhle přijdeme nahoru v jedenáct. V 8:07 volím náhradní řešení. Nechávám ostatní na místě a rychlým přesunem se vydávám na sedlo. Každých sto metrů kontroluju značky a rychle nabírám výšku. V 9:15 se konečně objevuje signál a já můžu volat. Michal čeká v hospodě. Ta rána, jak to ze mě spadlo, musela být slyšet až tam. Za hodinu a dvacet minut po startu stojím na sedle u hospody. Michal mě vítá venku a já jsem nesmírně rád, že ho vidím.

Pokud vyšli kolem půl deváté, budou tady ostatní tak po čtvrt na dvanáct. Máme dostatek času. Pár měsíců jsme se neviděli a tak postupně probereme všechno vážné i nevážné. 11:00. 11:30. 12:00. 12:30. Stále vyhlížíme z okna, ale nikde nikdo. Už si ale nedělám hlavu. Stejně už je všechno v háji a oni sem snad do večera dorazí. Těsně po jedné se za rohem vyloupne první postava. Druhá, třetí... jó, jsou všichni. Vyrázili sice pár minut po mně, ale zvolili zkratku po vrstevnici. Z bludiště lesních cest a svážnic se nakonec do sedla doplazili po čtyřech a třičtvrtě hodinách pochodu. Celkem slušná zkratka!

Tak tady nám expedice končí. Počasí na hřebenu je stále na draka a je úplně zbytečné vymýšlet nějaká náhradní řešení. Není kam pospíchat. Sedíme ještě dvě hodiny. Za příjemných pět hodin pobytu v hospodě jsem stihnul pět plnotučných Smádných Mnichů. Michal – protože byl v hospodě o půl hodiny dýl – ještě o jedno víc.

Zpáteční cesta autobusy do Donoval se obešla bez zvláštních příhod, dokonce i auto jsme našli v pořádku na svém místě. Celý čundr jsme zakončili večer v místní knajpě, kde jsem si pro změnu dal pět Šarišů. Vlastně to nebyl tak špatný den..

Noc na verandě jedné z horských chat a nedělní cesta domů. Není každý den posvícení a tenhle výlet se rozhodně moc nepovedl.

Michalův epilog:

„Na jaře sem musím znovu – mám tu hozenou smyčku“.

Tak tedy – na jaře!

PAMĚTNICKÉ OKÉNKO..

Dnes symbolicky otvíráme „Pamětnické okénko“ – novou rubriku CAO News. Né, že bychom si nikdy nezavzpomínali nebo nevyzpovídali ty, kteří pamatují dřevní doby horolezectví v Labském údolí, ale přeci jenom to bylo vždy tak trochu neplánovaně a nesystematicky. Až začátkem ledna přišel tento zajímavý e-mail:

„...dobrá věc se podařila a CAO News se ukázalo. Bohužel né mne – (momentálně zápasím se stahováním), ale u Ládi Zoubka v MěK. Časopis se mu náramně líbil a doufám, že splní slib a dá ho do čítárny. Vyhledal mi i článek o Vencovi Širlovi, pro kterého mám velkou slabost, neb jsem s ním a Honzou Bílkem objevovala o čem je to horolezení. To bylo za časů kdy jsme chodili bosí do školy ... ba ne, pouze pěšky do Labáku, něco vylezli a pak opět pěšky domů a celou dobu jsme neuvěřitelně klábosili. No a jeho pohledy z hor ve stylu „italsky modrá obloha křičí - jsem jen Tvoje a víc už ničím“, mám dodnes schovány. A vůbec mám děsně fotek a různých relikvíí - třeba sešíték s výsledky BPPOV - to jsme radostně plnili a za jednoho bylo asi 50,- Kčs do pokladny. Tak třeba Jírka Souček v roce 1985 běžel 100 m za 14,1 sec., skočil do dálky 435 cm, hodil granátem 39 m a 3 000 m uběhl za 11.06! Dále „Povídání zpod vrcholů“ od Jindry Strausse. A hlavně parádní fotky z dob, kdy bylo nepsaným zákonem mít co nejdříve skříňku (na Prokopce) po akci, aby všichni viděli, jací jsme borci. A právě Merhulík byl v tomto nepřekonatelný. Nyní si v pohodě čte CAO News na gauči a objevil tam svoji fotku s Petriním. Docela by stálo za úvahu nějaké pamětnické okénko! Co Ty na to? Saša Merhulíková“

No, co já na to?!! Samozřejmě jsem radostně souhlasil. Následovalo pár mejlíků a pak přišel první příspěvěček. Tady je:

Jak se taky dá přijít k horolezectví

(psal se rok 1965..)

Alexandra Merhulíková

J e to sice odvaha psát vzpomínky na moje lezení do časopisu, který je plný borců a písmenkových cest, ale to ať si zodpoví Jírka Chára – já si jen hezky zavzpomínám...

Napadlo mě to takto:

Potkala jsem se s Jarkou Koutnou, kdysi dávno taky lezla. Co si budeme povídat, kdybychom vydělily náš věk čtyřma - bylo by z nás 6 mladých dvacítek a kdybychom dělily váhu, byly by to tři dívky o váze 48 kg - no a tak to vlastně tenkrát bylo... Jenže ať je to jak chce, v očích nám plál jas a svít, když jsme vzpomínaly na:

- na naše první lezení
- kam se chodilo na schůze
- jak byla skříňka na Prokopce
- jak se jezdilo do Tater
- s kým jsme lezly a koho jsme milovaly, nebo aspoň měly rády
- jak jsme běhaly závod hlídek "Po hřebenech Krkonoš"
- jak jsme do skal tahaly malé děti
- které děti to chytlo a lezou do dneška ...atd., atd.

No a pak jsem náhodně komunikovala s Vaším předsedou - J.H.CH. a on, že by mohl v CAO News být pamětnický sloupek, a tak mám tu odvahu zavzpomínat ve Vašem časopise a **snad se někdo přidá.**

Takže první téma - první lezení.

Mé vnadné kamarádce se dvořil Ruda Zabilka a zval jí na lezení. Jenže Andulka byla závrativá a prosila mne, ať s ní jdu na schůzku, že o tom lezení nemůže ani slyšet. Na schůzce před Grandem (blahé paměti) byl Ruda s divoce vypadajícím a svérázně hovořícím mladíkem, který mi okamžitě padl do oka. Mladíkem byl Venca Širl.

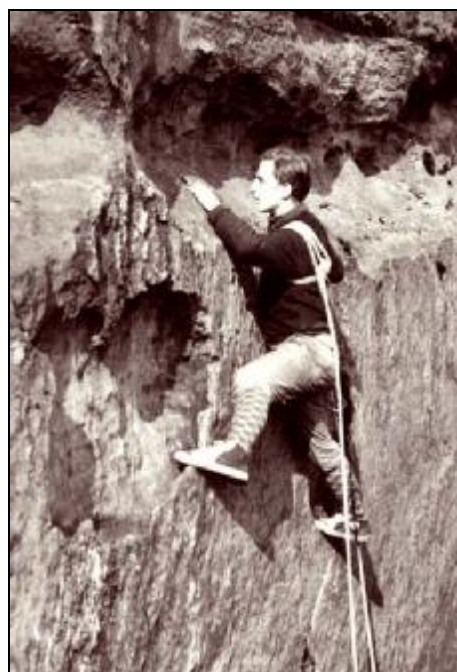
Rudolf Zabilka & Václav Širl

Události pak měly rychlý spád – horolezecká schůze a první lezení. Měla jsem stát v hodinu H u mostu, že mne tam někdo vyzvedne. Stála jsem tam patřičně našňořená a tu se přiřítíl fešák na motorce a přes rameno měl pilu. Jeho jméno jistě uhodnete, když napovím, že být já hochem, řekl by: „Vole nasedni a drž se!“. Držela jsem se jako klíště, protože fešák hnal motorku Labským údolím, v Podskalí jsme vzali lesními cestami směr Vojtěch.

Tam už borci lezli a já jsem se nedokázala vysápat ani na předskalí. A tak mne ten fešák vytáhl za ruku jako králíka a zasyčel ať se držím. Naštěstí se pak vše v dobré obrátilo. „Vyzadkovala“ jsem si komín na Žábu a na závěr lezli borci i začátečníci pěknou cestu na „Vřesovou věž“. Na vrcholu jsem dostala pusy a flanelku, abych si při slánění neodrala krk. Slánění jsem přežila a byla ze mne horolezkyň.

Následovala řada krásných chvil s kamarády ve skalách a jak říkal po lezení Honza Bílek:

„To byly ale cestičky!“

Na snímku obrovský talent Ruda Zabilka (archiv CNS)

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Parník - Údolní cesta V

17.01.2005

Miroslav Dunovský, P. Satný.

V údolní (Z) stěně vlevo od kouta trhlinou na plošinu, koutem na balkon (borovice) a hranou na vrchol.

RAJEC

VIČÍ DOUPĚ (M) - Výstřel V

24.10.2004

Karel Bělina, Jiří Rosol, Jana Řezníková, Pavel Bechyně.

Středem údolní stěny spárou na levý okraj police ke kruhu a stěnou n.v.

VIČÍ DOUPĚ (M) - Cizí lovci VII

24.10.2004

Pavel Bechyně, Jana Řezníková, Jiří Rosol, Karel Bělina.

V údolní stěně sokolíkem k 1. kruhu. Vzhůru na polici a vpravo ke 2. kruhu. Přímo n.v.

ŠTÍTEK (M) - Pravá hrana VI

24.10.2004

Karel Bělina, Jiří Rosol, Jana Řezníková, Pavel Bechyně.

Stěnou při pravé hraně n.v.

ŠTÍTEK (M) - Katův terč V

24.10.2004

Karel Bělina, Jiří Rosol, Jana Řezníková, Pavel Bechyně.

Středem stěny přes kruh n.v.

ŠTÍTEK (M) - Levá hrana V

24.10.2004

Karel Bělina, Jiří Rosol, Jana Řezníková, Pavel Bechyně.

Levou hranou n.v.

DÍVČÍ STĚNA (M) - Zbožné úvahy IV

24.10.2004

Karel Bělina, Jiří Rosol, Pavel Bechyně, Jana Řezníková.

Středem stěny n.v.

SOKOLÍ VYHLÍDKA (M) - Ptačí perspektiva VIIIb

30.10.2004

Pavel Bechyně, Karel Bělina.

V JZ stěně vpravo od spáry stěnou přes díru a kruh n.v.

SOKOLÍ VYHLÍDKA (M) - Vysoký let VII

30.10.2004

Pavel Bechyně, Karel Bělina.

Nástup jako c. „Ptačí perspektiva“ šikmo doprava ke hraně a přes kruh n.v.

SAMOTÁŘ (M) - Křížová cesta VI

31.10.2004

Pavel Bechyně, Karel Bělina.

Vpravo od JZ spáry žebrem vzhůru křížem přes JZ spáru doleva do středu stěny a jí vzhůru n.v.

BABYLON (M) - Nová vlna V

31.10.2004

Karel Bělina, Pavel Bechyně.

Vpravo ve V stěně nevýraznou hranou, výše pak převisem a spárou n.v.

BABYLON (M) - Šibalská cesta III

31.10.2004

Pavel Bechyně, Karel Bělina.

Vlevo od komína žebrem a stěnkou n.v.

BABYLON (M) - Mořská hrana VII

31.10.2004

Pavel Bechyně, Karel Bělina.

Lámavou hranou ke krátké spáře a výše stěnou n.v.

LISTONOŠ – Ledové květy IV

8.1.2005

Karel Bělina, Jiří Rosol

Přes 1 kruh na vrchol (neúplný popis).

ŠIBENICE – Katův terč VI

8.1.2005

Karel Bělina, Jiří Rosol

Přes 1 kruh na vrchol (neúplný popis).

NOSATEC – Novoroční předsevzetí V

9.1.2005

Karel Bělina, Jiří Rosol

Přes 1 kruh na vrchol (neúplný popis).

BÍLINSKÁ VĚŽ – Lednové léto V

9.1.2005

Karel Bělina, Jiří Rosol

Přes 1 kruh na vrchol (neúplný popis).

Jetřichovice

KOCOUR - Stará cesta II

27.6.2003

Zdeněk Kropáček, D.Kropáčková

V SZ stěně traverz šikmo doprava a oblou hranou na vrchol.

STŘÍPKY..

Magické lavičky

Magické lavičky pod Janusovkou. Slunce za chvíli zapadne, nikde nikdo. Žádný lidi, žádní psi! Jenom vítr fouká směrem na Schneeberg!

ČAO *** HORE ZDAR 2005 *** PETRINI

Tisá, 8.1.2005, slunečno, ale větrno. Fotil Janík.

Zemřel Andreas Heckmair

Andreas (Anderl) Heckmair, horolezec a horský vůdce, narozený v Mnichově 12. října 1906; dvakrát ženatý; zemřel dne 1. února 2005 v Oberstdorfu v Německu. Odešla tak jedna z velikých legend světového horolezectví..

Na snímku zleva **Anderl Heckmair** a **Riccardo Cassin** (iNet)

V Alpách bude letos asi těсно

Předseda Horoklubu Chomutov, **Leoš Letoš Dvořáček**, vypsal na domovských stránkách „Výzvu desetiletí“:

VÝZVA DESETILETÍ !!!

Letošním rokem vstupuje Horoklub Chomutov do svého desátého roku existence. Desítka je v našich zeměpisných polohách cosi více, než jenom pouhé číslo.

Zřejmě pod vlivem oné proklaté desítkové soustavy, chtěl bych, aby i tento rok byl pro Horoklubáky něčím jedinečným. Rozhodl jsem se proto vyhlásit neobvyklou celoroční soutěž pro členy Horoklubu Chomutov. Jde o to **vystoupit v roce 2005 minimálně na 10 hlavních čtyřtisícových alpských vrcholů.**

Na prvního úspěšného nadšence čeká symbolická prémie 10.000,- Kč.

Mnoho pěkných okamžiků v Alpách Vám všem přeje
Leoš Letoš Dvořáček

Aby jste se tedy nedivili, až vás budou na horách předbítat natěšení lezci z Leošova oddílu...

Slavomír Chmela shání kontakt na horolezce z Varnsdorfu

„P.T. Již několik desetiletí se snažím navázat kontakt s horolezci z Varnsdorfu. Před 55 lety jsem tam zakládal horolezecký oddíl. Tehdy jsme lezli i ve vaší oblasti. Bylo to pro nás všechno nové. Jestli máte na někoho adresu, prosím o zaslání. Děkuji, Slavomír Chmela.“

(s.chmela@stonline.sk)

Prvovýstupy Slavomíra Chmely v Jeřichovicích:

Hladová věž - Odvedenecká cesta VI (27.9.1953), Velké Žluté cimbuří - Gymnastická cesta VII (1953), Velké Žluté cimbuří -Velvetácká cesta VII (před 1960), Věž Roberta Manzera -Severozápadní hrana VII (1959).

Foto Archiv Slavomíra Chmely

SMS od Lukáše Chalupického z Itálie

Sotva se vrátil z Nepálu, vyrazil si za lezením a létáním do Itálie. A kamarádům posílá podobně vtipné esemesky do zaměstnání:

„Nevěřte, že Itálie je plná sněhu. Nebyl ani na Brenneru. Teď se válíme s Pavlem Valáškem v termálních pramenech kousek pod Sienou a přemýšlíme, jestli doma mrzne :o)

Jdeme na jih!“

LcH, 2.2.2005, 11:08

Kost'a zklamal. Má zavřeno..

Restaurace U Kosti v Dolním Žlebu je od počátku ledna zavřena. Funkci hlavní žlebské osvěžovny převzala restaurace Hubertus s usměvavou paní hostinskou. Už se sem začali stahovat Kostou nemilosrdně opuštění bezprizorní horolezci..

HUBERTUS – zleva: **Milan Krauskopf**, paní vrchní, **Zdeněk Vaishar**

HezceZLezce..

Z hor..

První sluneční paprsek vycházejícího slunce dopadl na vrcholek hory a v úhlu 42° odražen vyrazil do údolí. Tam narazil do tváře muže, jenž jmenoval se Ben.

Tvář paprskem zasažená, byla tvář muže v nejlepších letech horolezcových. Z každého rysu, který chromozomy ve spolupráci s životem v horách vepsaly v jeho tvář, vyzařovala důstojná síla a nezměrné odhodlání. Pohledem orla spatřivšího kořist pohlédl na ni. Na horu. Svoji horu.

Je čas jít! Řekl ku svému druhovi, tomu, který ve vrcholových knihách významných lokalit byl uveden jako „...s druhý“. Tento mladík, ani ne čtyřicet let starý, právě dopíjel pivo, by učinil zadost povinné konzumaci alkoholu potřebné pro každou literaturu vztahující se k lezení.

Pak vstávajíc a zakopávajíc o pletence kořenů stromů lesa, jenž voněl dálkou a dobrodružstvím, si sbalil každý svůj ruksak, těžký jak životy diváků televizních seriálů.

Došli k úpatí hory. Byli to oni. Zrnka písku zadřená v kůži i duších. Oni, kteří uznávali jen dva krásné zvuky: cinkot karabin, nebo lahvací. Oni, kteří přišli pro větší slávu svých sponzorů překonat cestu...

...Konečně vrchol! I druh konečně promluvil: „Tý, bomba, suprový, 8c, OS?“ Spotřeboval svoji slovní zásobu. Ano stáli teď na vrcholu, hnedle vedle vrcholové stanice lanovky..

-bv-

Ze stánek WWW.LEZEC.CZ pro CNS vybral **Vlasta Domes**

Pověst o Merlině a Amaragovi

Věnováno Papoušovi do sbírky...

Když přicházíte po jediné silničce do Dolního Žlebu, uvidíte vlevo štíhlou skalní věž **Jeptišku** a naproti ní, na pravém břehu Labe, siluetu **Mnicha**. Možná při tom pohledu pocítíte velký smutek a srdce se vám sevře úzkostí. Proč tomu tak je, vám poví tento příběh.

Stalo se tak v dobách ještě před příchodem křesťanství. V místech dnešního Dolního Žlebu udržovali lidé na obou březích Labe vysoko na skalách posvátný oheň na usmíření bohyně smrti, zimy a neštěstí Morany. Tento zodpovědný úkol měl na pravém břehu Amarag, urostlý jinoch jasných zraků, pýcha a naděje starého rodu, na levém břehu Merlina, nejspanilejší z dcer děčanského kmene, rusovlasá panna, tajně zamilovaná do Amaraga. Jednoho dne Merlině oheň uhasl. To byla opravdová pohroma, neboť všichni se hned strachovali pomsty Moraniny. Nebohá Merlina tedy navštívila dolnožlebského zlomocného kouzelníka Stragomira, křivohubého a zakrslého, vydědence nebes i pekla, který vlastnil „živou jiskru“. Chlípny kouzelník však za nový oheň žádal její panenské srdce. Zoufalá panna se dala na útěk, avšak Stragomir ji dohonil a zaklel do vysokého ztepilého javoru. Noc co noc se údolím ozývalo Merlinino žaluplné volání o pomoc až dolehlo na druhý břeh k uším Amaraga. Zaúpěl Amarag a s nejchrabřejšími muži vytáhl proti Stragomirovi. Ten vyslal proti boječtivému lidu hejna svých zlolajných pomocníků, ale vraceli se k němu skučíc jako spráskaní psi - byli bezmocní proti spravedlivým, jež zocelila svornost a láska. Znetvořen vztekem z bezmoci musel Stragomir s pobouřeným lidem vyjednávat. Nakonec slíbil navrátit Merlině lidské tělo i živý oheň, ale s jednou podmínkou: Merlina musí obezřele bdít nad novým ohněm na levém břehu Labe, naproti Amaragovi, a jejich ohně nesmí nikdy zmrtnět, jinak na věky propadnou temným mocnostem horským.

Věrně a ostražitě střežila rusovlasá služebnice vzácný oheň, denně při slunce západu poklekla na náhorní plošině a modlila se vroucně k dobrotivému božstvu. Čas plynul a blížila se krutovláda bohyně zimy. Jednoho bouřlivého večera vyrazily z divokých skal mrazivé větry a Stragomirovi sluhové je zahnali ledovými pruty až k Merlininu ohni. Vichřice jej smetla s posvátných kamenů; poté s řevem přelétla mrznoucí řeku, a než nastala půlnoc, zhasl i oheň nešťastného Amaraga. Strašlivá temnota zastřela labské údolí a všechny zachvátila dusivá hrůza. Když pak vyšlo teskné zimní slunce a vybledlými paprsky ozářilo ztichlou krajinu, s ustrnutím zahleděly se starobylé rody v posvátná místa na obou březích; neboť tam, kde ještě včera plály mocné ohně Merliny a Amaraga, trčely z pustých kamenitých plošin jen dvě pískovcové skály. A oči děsem zkalené poznaly v nich podoby svých navždycky ztracených dětí.

Přešly věky a v zapomnění upadl osud mladých a nadějeplných ratolestí hrdých kmenů, Merliny a Amaraga. Teprve v dobách křesťanských, kdy už temena obou skal byla dávno změněná sluncem, větry a vodou, zahleděl se kdosi v tklivém rozjímání na kamenná těla milenců a nazval tyto smutné skály **Jeptiškou** a **Mnichem**.

A ta jména jim zůstala podnes...

Volně podle <http://fkfoto.wz.cz/>; DigiFoto © 2005 Jiří Chára

Na ledy!!

Studený leden a začátek února, v kombinaci s dostatkem vláhy, byl ideální pro pořádné ledy. Lezlo se v Labském dole (přestože je to zakázané), lezlo se v Jizerkách a kvalitní ledy byly i v malých oblastech místního významu (Stříbrné stěny, Pustý zámek, Vrkoč..).

Někdy byla pohoda jako na ilustračních snímcích z netu..

Horáček na ledech v Alpách

Honza Horáček Horák se zatím do bojů o Horám zdar nezapojil. Zato strávil víkend v Rakousku, kde si parádně zalezli na ledech. Podmínky prý byly přímo ideální. Ale jestli tam potkal lezkyni z horního obrázku nenapsal..

Schůze Vrcholové komise Dubských skal Blatečky

Ve dnech 4.2. - 6.2.2005 se konala v Blatečkách u Dubé, na chalupě pana Karla Berndta, schůzka správců pro region Dubské skály. Děkujeme, že jsme nemuseli schůzovat někde na sněhu. To se s compem špatně pracuje.

Tímto Ti Karle blahopřejeme k Tvým kulatinám a je škoda, že si se pro nemoc nemohl zúčastnit a tím pádem jsme Ti nemohli osobně předat dárek za Tvou dlouholetou práci ve VK.

Jednání se zúčastnili správci jednotlivých oblastí: O. Cihelna st., O. Cihelna ml., R. Mikuláš, L. Martinek, V. Strnad, J. Hnilica st., J. Šťastný, J. Chrupa, J. Guttenberg, J. Kunzo, V. Král, P. Henke, dále hosté a aktivní lezci: J. Chrtěk, I. Žalud, V. Svítek, K. Bělina, Sl. Krob, P. Bechyně, V. Heininger a dokonce jeden z přizvaných zahraničních hostů A. Kittler.

Na schůzi se schválily nové prvovýstupy z roku 2004, učinily se opravy textů, map a nákresů a řešilo se nové vydání průvodce Dubských skal. Nálada byla perfektní. Shlédl se film z posledního slanění LK MŠENO 2004 a v pozdních hodinách i filmy pro dospělě skalní chlapáky.

Pavel Kýsa Bechyně a Otto Cihelna

PS. Je vám jasné, že na tuto věž u chalupy „Hore zdar“ již dělat nemůžete. Pavel se Slávou měli mezi pivem dost času...

Karel Bělina ve skalách v roce 2004

Někdy postačí jenom řeč čísel:

Pískovcové výstupy:	416
Z toho prvovýstupů:	296
Jako první prvovýstupů:	262
v závěsu prvovýstupů:	34
Výstupy na skále:	26
Výstupy v Alpách:	21
Výměna stabilních kruhů:	3
Stabilní kruhy při prvovýstupu:	142
Počet osazených slaňáků:	15
Nové vrcholové knihy:	18
Podstavce pro vrcholové knihy:	31
Dobírací vrtané háky:	12

Osazena ČR vlajka na Sokolí věži v Rájci..

Dojdou jim někdy síly??

Předčasem popsal **Jarda Maršík** na lezci krásnou příhodu z loňského jara, kdy na Höllenhundu zčista jasna spatřili starého, plešatého a vousatého chlapíka v monterkách, jak si nejprve dal sůlčičko v Talwegu za VI na vedlejší věž, pak někde natraverzoval do údolní stěny Höllenhundu (!!) a tou dolezl až na vrchol. Chvilí se pokochal okolní krajinou a pak zmizel směrem do údolí v místech, kde se dolézá Herrenpartie!!! K sestupu si vybral jedno z nejexponovanějších míst v Sasku v téměř osmdesátimetrové výši nad kolmou stěnou. Bosý a sám..

Také u nás člověk občas natrefí ve skalách na lezce, kteří tu „straší“ už notně dlouho. Jen tak namátkou: **Gerhard Tschunko**, **Rudolf Ponocný**, **Helmut Weigel** nebo **Václav Šírl**. Posledně jmenovaný potkal letos na Liliensteině **Herberta Richtera** sólujícího cesty VIIc až VIIIa úplně free. Letos mu bude 70 let!

Nezbývá, nežli v hlubokém obdivu smeknout..

Herbert Richter na historickém snímku z knihy Píškaři..

Míra Dunovský s křížkem po funuse

„Ahoj. Nevím jestli už není pozdě, ale přeci jen ti píšu své výsledky v r. 2004. Nejvyšší dosažený vrchol: Monte Chinto 2710 m.n.m. (Korsica); počet výstupů: 375; nejtěžší výstup na písku: Hřbitovní kvítí VIIb; nejtěžší výstup mimo písek: 7+ (Frankenjura). Toť vše, protože po horách nelozím a na kole jezdím jen do práce. Míra Dunovský“

Škoda přeškoda, protože by to bývalo určitě stačilo v klubovém kláně na první desítku, ne-li na první pětku..

Boje o HORÁM ZDAR 2005!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Bořeň: „Horám zdar jsme s Pepíčkem Nestlerem, jako vloni a předloni, dali na Skautské věži na Bořni opět 1.1.2005 v 01:00 hodin. Jistota je jistota :-). Nikdy nevíš, kdo si ráno přivstane a vyžere nám to tam.. **Lád'a Vörös**“

Bandstein: Zatím žádné zprávy. Že by na takovém skvostu ještě nikdo nebyl?!

Čima: „Horám zdar! z Čimy u Brné vzkazují **Johnny25** a **Pedy**..“

Tašov a Ptačí stěny: Málokdo čekal, že si „rodiče“ nové oblasti Tašov, nechají vyfouknout přímo pod nosem historicky první Horám zdar po odtajnění. Přesto se tak stalo – i s „houserem“ se 1.1. Náhorní cestou ke knížce proboujel **Jirka Chára**. Přidal ještě Ptačí stěny, kde trávili Silvestra někteří lezci z Ústí, a pak se jel léčit z úporných bolestí..

Pravý břeh Labe: Na pravém břehu si nejlepší vrcholy rozdělili **Pavel Pavouk Černý**, **brí Nehasilové**, **Jaroslav Uher** a další. Neunikl ani Vojtěch, Strážce Dolního Žlebu nebo Růžová věž.

Levý břeh Labe: Na levém si **Pítrš Laštovička** odbyl tradičního Jánošíka a **Chára** s **Vaisharem** Pivní kámen, Krabici a Čertovku. **Zdeněk Vaishar** přidal ještě pět dalších věží.

Ostrov: Tentokrát zůstal poněkud stranou díky Rájci, ale i sem si našel **Karel Bělina** cestu a mnohé vrcholy ošetřil, včetně krásavic Vztyčené jehly a Vztyčené věže. Jen za leden napsal Bělina Horám zdar na 69ti (!!) vrcholech..

Tisá: „...na Africe jsem samozřejmě prvního ledna byl (přeci ti ji nenechám :-), už skoro za tmy jsme tam vylezli s **JN (Sráč)** z Prahy, **Pavlem Aksamitem** a **Pavlem Valáškem**. **Verča (Aksamitová)** to odmítla, že se jí AW nelíbí (nástup do komínka). Ovšem na Slonovi s námi byla. Na jižní věži! Když viděla ten strašlivý přeskok na severní, řekla něco o magorech a slanila. **Lukáš Chalupický**“

Jánusovku zdolal **Jirka Rosol**, o ostatních vrcholech zatím zprávy nemáme.

Rájec: Blížence, Kyklopa a několik dalších zdolala trojice **Lukáš Chalupický**, **Pavel Aksamit** a **Pavel Valášek**, o zbytek se přetahovali nesystematičtí Němci s **Karlem Bělinou**, který provedl naopak velice účinný a systematický kobercový nálet..

Bělá: Hotovo. Rozebrali si ji **Petr Vích**, **Pavel Černý** a **M. Aulický**.

Hřensko: Pevnost ve Hřensku byla delší dobu bez vrcholové knížky. Nevíme, jestli tam již je, ani zda zde úřadoval **Zdeněk Kropáček**. Na Malém Pravčickém kuželu byl 7.1. **Standa Feigl** a **Vlasta Peroutka**. Yetti, Koráb, Velký Pravčický kužel, Bachyně, Homole a Lovecká trubka - **Pavouk** s **Pítršem Laštovičkou**, další **Jéna Paul**..

Jetřichovice: Byl se zde „podívat“ **David Nehasil** a něco ho i pustilo. Víc nevyzradil.

Roklice: Jan Paul, Vlasta Domes, Petr Jícha..

Mšeno: Luboš Martinek, Karel Bělina..

Heřmánky a Stříbrný vrch: Pavouk, Mrnka, Hrabáň, Chára, Kudrnáč, Urxová, Vaishar, Vodička..

Tolik alespoň ve zkratce. Většina výstupů se odehrála hned v prvních lednových dnech, kdy bylo téměř absolutní sucho i pěkné počasí. Díky internetu víme, že starodávnou tradici novoročních výstupů ctí mnoho oddílů a lezců, takže ani vzdálenější oblasti nezůstávají jistě nepovšimnuty.

Tak tedy Horám zdar!

Rekordmanka Ellen

Ellen MacArthurová (na snímku) se 9. února 2005 v 10:08 hodin stala novou národní hrdinkou Británie. Teprve osmadvacetiletá žena obeplula na malé plachetnici zeměkoulí v novém světovém rekordu.

Cesta jí trvala přesně 71 dní, 14 hodin, 18 minut a 35 vteřin a Britka ji absolvovala bez jediné přestávky! "Jsem nadšená a úplně vyčerpaná," řekla v cíli své plavby. Dosavadního rekordmana Francouze **Joyona** překonala sympatická dobrodružka o více než 32 hodin. **Haj hou.**

Moudrá slova..

Lukáš Chalupecký nám poslal výstřížek z nového průvodce na Kozlov ve Skaláku: „Už jsi měl v ruce nového průvodce na Kozlov? V. Chlum tam má krásný úvod. Jako by mi mluvil z duše, když tam mluví o cestách, které v poslední době také vznikají. Ale jestli to otiskneš, tak aby se někteří neurazili :-)"

Sedmdesátá a osmdesátá léta jsou dobou pohody v oblasti, klidu a lezecké prosperity, v názvech cest se objevuje víc humoru, radosti, sentimentu, ale i životní filozofie, stylu života. Mezi lezci panuje sice rivalita, ale i přátelství, kamarádství, všichni patří do party milovníků a obdivovatelů této tiché, romantické oblasti. Podrazy a švindlování jsou něčím neznámým, nemyslitelným.

V 90. letech přichází nová generace, nové myšlení, nový způsob života. Už žádné party lezců, dřívější pohoda a ležérnost, ale tvrdá práce, nesmlouvavost, první VIII, IX, béčka, céčka, RP. Podléhají téměř všechny hrdé, dlouhé stěny. Na první pohled je vidět zvýšení sportovní výkonnosti, lezecké techniky i lezeckého materiálu. V názvech cest již není poetika, romantika, ale tvrdá současná realita a způsob života. Vznikají i cesty dříve nemyslitelné, považované za zbytečné, nelogické, vytrácí se elegancie, lezou se i bezvýznamné stěny, okraje, „kvaky“, jakoby bylo nutné, aby se každičkého kousku skály musela dotknout ruka člověka, kruhy se nešetí a jsou stále níž. A tak i mimo nesporně extrémní, odvážné cesty vznikají cesty bezvýznamné. Tak jako lezení není pro každého, měl by si každý lezec uvědomit, že i děláni prvovýstupů není pro každého, kdo leze, že je to výsadou nemnohých. Je mnohem lepší, když se o někom říká, to je ten, co vyleze na co sáhne, než to je ten, co dělal ty prvovýstupy-kvaky. Oblast Kozlova není dosud tolik dotčená dnešním trendem lezení a bylo by dobré ji uchránit před módními výstřelky i pro budoucí generace, aby i oni mohli vychutnávat romantiku a pohodu z lezení v této tiché, půvabné oblasti jako lezci před nimi.

Jan Červenáček Šlechta kandiduje..

Svou vizi fungování a práce ČHS představil na únorové schůzi CAO Děčín „Český messNER V“ **Jan Červenáček Šlechta**. Využil příležitosti při předávání putovních pohárů za Alpiádu 2004.

Červ zná dobře potřeby i problémy obyčejných lezeckých klubů, jeho program je srozumitelný a v termínu, daným horolezeckým svazem, byl jediný, který náš oddíl se svou kandidaturou oslovil. Když k tomu připočteme, že je to kamarád, proč ho nepodpořit.

Že ano :o)

Strážce Milířska na špionážních fotografiích

Podařilo se nám získat fotografie jedné ze tří věží z nové oblasti ve Středohoří. Z šesti logických směrů na Strážce Milířska je hotový pouze jeden, úzkou náhorní stěnkou.

V okolí již delší dobu mlsně slídí němečtí lezci. Uvidíme, jestli věže nenajdou dřívě, než je místní dodělají...

Foto © 2005 by Sponge

Na návštěvě u Mr. Autsajda

<http://dagles.wz.cz/zihova.htm>

"Hore Zdar! Starý brachu!"

Ano. U mého dávného přítele Džejmse (píše se ale JAMES) v jeho bivakovací útulně. Hovoříme o starých dobrých časech a mravech a naše spolu... tóó... spolu.. nóó.. jó! lezka, se nám svěřila, že se kdysi omočila v mg a poničila záměrně mech!!!!

Jakže?!

Magnézium?!
To je špatné,
hodně špatné..

Odpustili jsme ji, jak jinak. Velkodušnost je naší ozdobou!

S laskavým svolením webmastera **Jana Autsajda Puše**

Jubilea v měsíci únoru

Jiří Kašák z HO TJ Doprava Děčín oslaví začátkem února rok dvou pěték.

Petr Horác Horák z CAO Děčín a **Lenka Součková** oslaví 45. narozeniny.

Přejeme hodně humoru, protože je kořením života.

-iš-

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili polepšení kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ÚNOR 2005

- 2.2. Jiří Kašák, HO TJ Doprava Děčín
- 7.2. Julius Čert Anděl, Labská Stráň
- 9.2. Petr Pítrš Laštovička, Hudy sport
- 18.2. Roman Vodouch Vodička, CAO Děčín
- 18.2. Vladislav Hynek Panc, Teplice
- 21.2. Hans Nesheida, Německo
- 24.2. Lenka Součková, Děčín
- 24.2. Petr Pítrš Kočka, CAO Děčín
- 24.2. Petr Horác Horák, CAO Děčín
- 27.2. Jindřich Hudy Hudeček, Hudy sport
- 28.2. Radek Fábera, Děčín
- 28.2. Arnold Bernd, Německo

Všem oslavencům blahopřeme!

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- únor **Zlatý cepín** – 51. ročník závodu horolezeckých štafet na lyžích v Bedřichově. Pořádá HO LOKO Liberec.
- Rysákovo zimní táboření.** XXI. ročník. Pořádá Petr Vránek.
- 26.2. **Jizerský člověk 2005.** 8:00 hod Oldřichovské sedlo - setkání HO LOKO LBC a jeho příznivců u Kozy známé jako Jizerský člověk. Pořádá HO LOKO Liberec.
- Individuální akce.**
- březen **Alpiniáda 2005.** Úvodní disciplína – běh na Sněžku. Start v 11 hodin z nadmořské výšky 1000 metrů. Pořádá ČAK Praha, Jan Červenáček Šlechta.
- 12.3. **Maškarní ples** v Besedě v Bělé. Pořádá nájemce hospody. Bližší info Zdena Myšíková & Lenka Chárová.
- Mirasův švih.** V. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Podíváme se na nepískovcové skály
- Snad se podaří naplnit Pamětnické okénko
- Další z podivuhodných pověstí o skalách
- Nebudou chybět pravidelné rubriky
- a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 9.3.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Čerstvý důchodce **Jaroslav Uher** si užívá nezvyklého volna. Zakoupil nové běžky na klasiku i bruslení a vyráží na dlouhé túry s kamarády z HUDY sportu nebo sám, ani MTB nezůstává v koutě a teď ještě Jarda přidal pravidelné návštěvy lezecké stěny v Bělé. To bude na jaře forma!
- 12. února 2005 proběhne již 5. ročník **VELKÉ CENY VARNSDORFU** v olympijském šplhu. Závody pořádá Horolezecký klub Varnsdorf a místem konání je místní Sportovní hala.
- **Matěj Holub** pokračuje ve své cestě, která se pomalu chýlí ke svému konci.
- Rájec je bohatší o 300 prvovýstupů. Kromě **Karla Běliny** se na nich podíleli tito lezci: Jiří Švadleňák, Jiří Slavík, Jiří Novák, Roman Veselý, Jiří Rosol, Jiří Chára, Karel Kafka, Petr Hozák, Petr Holík, Daniel Hölzl, Mario Witte, Rolf Schade, Uwe Rarisch, Hans Klingner, Jürgen Schmedlicke, Jörg Nescheida, Gerhard Tschunko, Johannes Munde, Radka Krumplová, Světlana Pavlátová, Jana Řezníková, Miloslava Bělinová, Olga Louvarová, Jitka Červená, Iva Kubešová, Jana Jungwrtová, Renata Slavičková, Aleš Krumphanzl, Jaroslav Hanuš, Tomáš Řehoř, Zdenek Kornuta, Filip Křivinka, Pavel Bechyně, Ondra Kratoch, Slavomil Krob, Ladilav Vörös..
- Novou věž na pravém břehu Labe objevil **Mirek Dunovský**. Z důvodu nutného utajení před „kamarády“ zatím nesdělil další podrobnosti..
- Tamtamy naznačují, že někteří členové klanu C.A.O. by se rádi honosili titulem „**Jizerský člověk**“..

Hodně sluníčka a brzy suché skály!

Přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 2. BŘEZNA 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!